



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

## UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 240/2015-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 2. júna 2015 predbežne prerokoval sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSŤ, s. r. o., Pribinova 25, Bratislava, zastúpenej obchodnou spoločnosťou Fridrich Paľko, s. r. o., Grösslingová 4, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát doc. JUDr. Branislav Fridrich, PhD., vedené pod spisovými značkami: Rvp 13187/2014, Rvp 13188/2014, Rvp 13189/2014, Rvp 13190/2014, Rvp 13191/2014, Rvp 13192/2014, Rvp 13193/2014, Rvp 13194/2014, Rvp 13195/2014, Rvp 13196/2014, Rvp 13197/2014, Rvp 13198/2014, Rvp 13998/2014, Rvp 13999/2014, Rvp 14405/2014, Rvp 14406/2014, Rvp 14407/2014, Rvp 14408/2014, Rvp 14409/2014, Rvp 14410/2014, Rvp 14411/2014, Rvp 14412/2014, Rvp 14413/2014, Rvp 14414/2014, Rvp 14415/2014, Rvp 14416/2014, Rvp 14417/2014, Rvp 14418/2014, Rvp 14419/2014, Rvp 14420/2014, Rvp 14421/2014, Rvp 14422/2014, Rvp 14423/2014, Rvp 16514/2014, Rvp 16515/2014, Rvp 16516/2014, Rvp 16517/2014, Rvp 16518/2014, Rvp 16519/2014, Rvp 16520/2014, Rvp 16521/2014, Rvp 16522/2014, Rvp 16523/2014, Rvp 16524/2014, Rvp 16525/2014, Rvp 16526/2014, Rvp 16527/2014, Rvp 16528/2014, Rvp 16529/2014 a Rvp 16530/2014, ktorými namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uzneseniami Krajského súdu v Košiciach spisových značiek:

13 NcC 30/2014 z 25. júla 2014 (Rvp 13187/2014); 11 NcC 29/2014 z 28. júla 2014 (Rvp 13188/2014); 11 NcC 28/2014 z 30. júla 2014 (Rvp 13189/2014); 1 NcC 28/2014 z 25. júna 2014 (Rvp 13190/2014) a 1 NcC 27/2014 (Rvp 13191/2014) z 25. júna 2014; 3 NcC 28/2014 z 23. júla 2014 (Rvp 13192/2014); 3 NcC 27/2014 z 21. júla 2014 (Rvp 13193/2014); 1 NcC 25/2014 (Rvp 13194/2014) a 4 NcC 12/2014 (Rvp 13195/2014) z 15. júla 2014; 11 NcC 27/2014 z 23. júla 2014 (Rvp 13196/2014); 13 NcC 28/2014 z 21. júla 2014 (Rvp 13197/2014); 6 NcC 23/2014 zo 17. júla 2014 (Rvp 13198/2014); 14 NcC 22/2014 zo 14. augusta 2014 (Rvp 13998/2014); 3 Ncc 72/2012 z 19. októbra 2014 (Rvp 13999/2014); 6 NcC 28/2014 z 11. augusta 2014 (Rvp 14405/2014); 12 NcC 29/2014 z 8. augusta 2014 (Rvp 14406/2014); 12 NcC 30/2014 (Rvp 14407/2014) a 4 NcC 14/2014 (Rvp 14408/2014) z 11. augusta 2014; 14 NcC 23/2014 z 8. augusta 2014 (Rvp 14409/2014); 5 NcC 28/2014 z 31. júla 2014 (Rvp 14410/2014); 5 NcC 26/2014 zo 17. júla 2014 (Rvp 14411/2014); 13 NcC 27/2014 z 21. júla 2014 (Rvp 14412/2014); 2 NcC 32/2014 z 13. augusta 2014 (Rvp 14413/2014); 11 NcC 26/2014 z 31. júla 2014 (Rvp 14414/2014); 3 NcC 26/2014 z 21. júla 2014 (Rvp 14415/2014); 3 NcC 32/2014 (Rvp 14416/2014) a 3 NcC 31/2014 (Rvp 14417/2014) z 11. augusta 2014; 5 NcC 31/2014 z 8. augusta 2014 (Rvp 14418/2014); 1 NcC 31/2014 z 5. augusta 2014 (Rvp 14419/2014); 12 NcC 27/2014 z 8. augusta 2014 (Rvp 14420/2014); 13 NcC 33/2014 z 5. augusta 2014 (Rvp 14421/2014); 2 NcC 94/2012 (Rvp 14422/2014) a 5 NcC 85/2012 (Rvp 14423/2014) z 22. októbra 2012; 4 NcC 15/2014 zo 14. augusta (Rvp 16514/2014); 2 NcC 33/2014 (Rvp 16515/2014) a 13 NcC 34/2014 (Rvp 16516/2014) z 13. augusta 2014; 2 NcC 39/2014 zo 6. októbra 2014 (Rvp 16517/2014); 1 NcC 39/2014 z 1. októbra 2014 (Rvp 16518/2014); 3 NcC 33/2014 (Rvp 16519/2014) a 3 NcC 34/2014 (Rvp 16520/2014) z 15. augusta 2014; 4 NcC 16/2014 z 19. augusta 2014 (Rvp 16521/2014); 6 NcC 30/2014 z 11. augusta 2014 (Rvp 16522/2014); 14 NcC 24/2014 zo 14. augusta 2014 ( Rvp 16523/2014); 11 NcC 33/2014 z 8. augusta 2014 (Rvp 16524/2014); 2 NcC 34/2014 z 13. augusta 2014 (Rvp 16525/2014); 5 NcC 33/2014 z 13. augusta 2014 (Rvp 16526/2014); 4 NcC 19/2014 z 29. septembra 2014 (Rvp 16527/2014); 1 NcC 16/2014 z 21. mája 2014 (Rvp 16528/2014); 5 NcC 38/2014 z 2. októbra 2014 (Rvp 16529/2014) a 4 NcC 7/2014 z 29. apríla 2014 (Rvp 16530/2014), a takto

## **r o z h o d o l**

1. Sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., vedené pod spisovými značkami: Rvp 13187/2014, Rvp 13188/2014, Rvp 13189/2014, Rvp 13190/2014, Rvp 13191/2014, Rvp 13192/2014, Rvp 13193/2014, Rvp 13194/2014, Rvp 13195/2014, Rvp 13196/2014, Rvp 13197/2014, Rvp 13198/2014, Rvp 13998/2014, Rvp 13999/2014, Rvp 14405/2014, Rvp 14406/2014, Rvp 14407/2014, Rvp 14408/2014, Rvp 14409/2014, Rvp 14410/2014, Rvp 14411/2014, Rvp 14412/2014, Rvp 14413/2014, Rvp 14414/2014, Rvp 14415/2014, Rvp 14416/2014, Rvp 14417/2014, Rvp 14418/2014, Rvp 14419/2014, Rvp 14420/2014, Rvp 14421/2014, Rvp 14422/2014, Rvp 14423/2014, Rvp 16514/2014, Rvp 16515/2014, Rvp 16516/2014, Rvp 16517/2014, Rvp 16518/2014, Rvp 16519/2014, Rvp 16520/2014, Rvp 16521/2014, Rvp 16522/2014, Rvp 16523/2014, Rvp 16524/2014, Rvp 16525/2014, Rvp 16526/2014, Rvp 16527/2014, Rvp 16528/2014, Rvp 16529/2014 a Rvp 16530/2014 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. III. ÚS 240/2015.

2. Sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., o d m i e t a pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky na ich prerokovanie.

## **O d ô v o d n e n i e :**

### **I.**

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 6. októbra 2014, 24. októbra 2014, 31. októbra 2014 a 4. decembra 2014 doručené sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., Pribinova 25, Bratislava (ďalej len „sťažovateľka“), ktorými namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru

o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uzneseniami Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) uvedenými v záhlaví tohto rozhodnutia (ďalej aj „napadnuté uznesenia“).

Zo sťažností vyplýva, že sťažovateľka doručila Okresnému súdu Michalovce a Okresnému súdu Košice I (ďalej len „okresné súdy“) žaloby o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy (ďalej len „žaloby o náhradu škody“), ktorými sa proti Slovenskej republike, zastúpenej Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, domáha svojich nárokov podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Ku vzniku škody malo podľa nej dôjsť kontinuálnym a zásadným zásahom do jej základných práv, najmä práva na poskytnutie súdnej ochrany v zákonom predpokladanej kvalite a práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov v exekučných konaniach vedených okresnými súdmi, ktorých účastníkom na strane oprávneného bola sťažovateľka.

Sťažovateľka v záujme ochrany svojho práva na spravodlivé konanie sformulovala *„už v úvode podanej žaloby požiadavku na to, aby nadriadený súd rozhodol pred prvotným prejednaním veci o prikázaní veci (tohto sporu) inému súdu, pretože sudcovia miestne a vecne príslušného Okresného súdu... sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci vzhľadom na ich pomer k veci a k účastníkovi konania (námietka zaujatosti z objektívneho pohľadu)“*. V rámci odôvodnenia svojej požiadavky okrem iného poukázala na skutočnosť, že okresné súdy, ktoré zapríčinili svojím nesprávnym úradným postupom vznik škody na jej strane, nemôžu byť zároveň orgánom súdnej moci, ktorý bude o tejto škode rozhodovať, ďalej na to, že takýmto postupom by došlo k nerešpektovaniu zásady *„nemo debet esse iudex in propria causa“*, a taktiež na judikatúru ústavného súdu týkajúcu sa rozhodovania o nestrannosti zákonného sudcu.

Krajský súd napadnutými uzneseniami rozhodol tak, že nevyhlásil sudcov okresných súdov z prerokovania a rozhodovania v predmetných konaniach.

Napadnuté rozhodnutia krajského súdu sú podľa sťažovateľky *«nesprávne, zakladajúce zásah do jeho základných práv, konkrétne:*

*- základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, t. j. práva na súdnu ochranu a osobitne práva na zákonného sudcu (čl. 48 ods. 1 Ústavy SR) a práva na prerokovanie veci nestranným súdom;*

*- základného práva na spravodlivý súdny proces zaručeného čl.6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej aj „Dohovor“), t. j. práva na nestranný súd zriadený zákonom.».*

V rámci svojej argumentácie sťažovateľka poukázala na právne závery obsiahnuté v judikatúre ústavného súdu, ako aj Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) týkajúce sa rozhodovania o nestrannosti zákonného sudcu (napr. nález sp. zn. II. ÚS 283/2009 z 26. novembra 2009, nález sp. zn. III. ÚS 116/06 z 5. septembra 2006, uznesenie sp. zn. II. ÚS 336/09 z 8. októbra 2009, nález sp. zn. III. ÚS 47/05 z 11. mája 2005, nález sp. zn. I. ÚS 46/05 zo 17. marca 2005, nález sp. zn. IV. ÚS 345/09 z 8. októbra 2009, rozsudok ECHR Findlay v. Spojené kráľovstvo z 25. 2. 1997, odsek 73, rozsudok ECHR Kyprianou v. Cyprus z 15. 12. 2005 atď.) a odvolávajúc sa na ňu vyjadrila presvedčenie, že napadnuté uznesenia nie sú spravodlivé ako celok, resp. že v jej prípade *„nie je možné hovoriť o tom, že došlo k spravodlivému výkonu súdnictva, keď námietka porušenia zásady nestrannosti je nanajvýš dôvodná pre:*

*a) pomer sudcu k veci, ktorý má za následok jeho zaujatosť, v danej veci vyplýva aj z právneho záujmu sudcu na prejednávanej veci, pretože môže byť rozhodnutím súdu priamo dotknutý vo svojich právach;*

*b) nutnosť vylúčenia sudcu, ktorý získal o veci poznatky iným spôsobom, než z dokazovania na konaní;*

*c) ekonomickú závislosť.“.*

Podľa sťažovateľky objektívna skutočnosť spočívajúca v tom, že jej žaloby o náhradu škody spôsobenej rozhodovaním jednotlivých sudcov okresných súdov majú byť prerokované a rozhodnuté sudcami tých istých okresných súdov, ktorí majú medzi sebou

„*minimálne kolegiálny a väčšina isto i priateľský vzťah*“, vyvoláva dôvodnú pochybnosť o nezáujatosti všetkých sudcov okresného súdu, ktorí sa vzhľadom na dané okolnosti prípadu nemôžu javiť v očiach strán ako nezávislí. V tejto súvislosti sťažovateľka uviedla, že Krajský súd v Trnave, Krajský súd v Nitre a Krajský súd v Prešove dospeli vo viacerých svojich rozhodnutiach v skutkovo a právne obdobných veciach k opačnému právnenému záveru, ako krajský súd v napadnutých uzneseniach.

Sťažovateľka tvrdí, že „*v danej veci nie je možné nastoliť nápravu porušených práv podaním dovolania z dôvodu podľa ust. § 237 písm. g) OSP (dovolanie nie je prípustné)! Dovolanie nie je prípustné ani z iných všeobecných dôvodov...*“, a poukazuje na rozhodnutia ústavného súdu v skutkovo a právne podobných veciach vedených pod sp. zn. I. ÚS 265/05, III. ÚS 24/05 a sp. zn. III. ÚS 74/2011 opätovne vyjadruje presvedčenie, že „*vo veci je daná právomoc Ústavného súdu Slovenskej republiky rozhodnúť o podanej ústavnej sťažnosti, pričom vzhľadom k existencii viac ako 10.000 pozitívnych rozhodnutí krajských súdov Slovenskej republiky, ktoré predložil sťažovateľ ústavnému súdu ako dôkazy v konaní a ktoré svedčia o jednoznačnej potrebe vylúčiť okresné súdy z prejednávania a rozhodovania vecí s predmetom náhrady škody, neostáva nič iné, len zo strany ústavného súdu vyhovieť princípu legality a princípu právnej istoty a rozhodnúť podľa predloženého petitu*“.

V nadväznosti na uvedené sťažovateľka žiada, aby ústavný súd vydal nález, v ktorom vysloví porušenie jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutými uzneseniami krajského súdu, zruší uvedené uznesenia, veci vráti krajskému súdu na ďalšie konanie a prizná jej primerané finančné zadosťučinenie, ako aj úhradu trov konania.

## II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy,

ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

1. Podľa § 31a zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha veci to nevyklučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“). V zmysle § 112 ods. 1 OSP v záujme hospodárnosti konania môže súd spojiť na spoločné konanie veci, ktoré sa už začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov. Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí, avšak v súlade s citovaným § 31a zákona o ústavnom súde možno v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy použiť na prípadné spojenie vecí primerane § 112 ods. 1 OSP.

S prihliadnutím na obsah sťažností, ktoré sú predmetom tohto konania, a z tohto obsahu vyplývajúcu právnu a skutkovú súvislosť uvedených sťažností a taktiež prihliadajúc na totožnosť v osobe sťažovateľky a krajského súdu, proti ktorému tieto sťažnosti smerujú, rozhodol ústavný súd o ich spojení uplatniac citované právne normy tak, ako to je uvedené v bode I výroku tohto uznesenia.

2. Sťažovateľka namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutými uzneseniami krajského súdu, ktorými rozhodol o námietkach zaujatosti proti sudcom okresných súdov v civilných veciach sťažovateľky vedených týmito súdmi pod konkrétnymi spisovými značkami.

Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrany toho základného práva alebo slobody, porušenie ktorých namieta, sa sťažovateľka môže domôcť využitím jej dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy pred iným orgánom verejnej moci, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (napr. III. ÚS 207/04, I. ÚS 127/05).

Ústavný súd pripomína, že ústavné súdnictvo je vybudované predovšetkým na zásade preskúmavania právoplatne skončených vecí (m. m. IV. ÚS 187/09). V danej veci nepovažoval za potrebné obšírnejšie sa zaoberať argumentáciou sťažovateľky, pretože aj v prípade opodstatnenosti jej tvrdení existujú možnosti nápravy v ďalšom priebehu konania v merite veci.

Ústavný súd ďalej poukazuje na to, že základné právo na súdnu ochranu „je výsledkové“, to znamená, musí mu zodpovedať proces ako celok, a skutočnosť, či napadnuté konanie ako celok bude spravodlivé, závisí od pokračujúceho konania a rozhodnutia všeobecných súdov (m. m. III. ÚS 33/04, IV. ÚS 163/05, II. ÚS 307/06, II. ÚS 155/08).

Ústavný súd k okolnostiam sťažovateľkiných vecí uvádza, že predmet konania o uplatnenej námietke zaujatosti konajúceho sudcu nemožno stotožňovať s predmetom konania, v ktorom dotknutý sudca koná a rozhoduje. Konanie o uplatnenej námietke zaujatosti končí rozhodnutím, ktorým konkrétny sudca je alebo nie je vylúčený

z prerokúvania a rozhodovania určitej veci. Toto rozhodnutie však nie je rozhodnutím o otázke tvoriacej predmet sporového konania, v ktorom namietaný sudca konal. Konanie o uplatnenej námietke zaujatosti sudcu preto predstavuje čiastkový procesný postup všeobecného súdu smerujúci k rozhodnutiu slúžiacemu na zabezpečenie rozhodovania sporovej veci nestranným súdom. Kvalita rozhodovania súdu o námietke zaujatosti sudcu tak nachádza svoj odraz i v kvalite meritórneho rozhodnutia v konaní, v ktorom bola námietka zaujatosti sudcu vznesená (m. m. III. ÚS 30/2010).

V spojitosti s tým ústavný súd zastáva názor, že namietané uznesenia krajského súdu by mohli zakladať porušenie označených práv sťažovateľky len v prípade, ak by boli spojené s konkrétnym relevantným nepriaznivým dôsledkom pre sťažovateľku, ktorý bol týmito uzneseniami spôsobený, pričom by sa tento negatívny dôsledok musel zároveň vzťahovať na výsledok konania a nebolo by ho možné korigovať v ďalšom procesnom postupe, prípadne v opravných konaniach (m. m. III. ÚS 30/2010). Sťažovateľka však takýto argument vo svojich sťažnostiach neuviedla.

Vzhľadom na to, že právomoc ústavného súdu je subsidiárna v súlade s čl. 127 ústavy a § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde, odmietol ústavný súd sťažnosti sťažovateľky pre nedostatok svojej právomoci (m. m. II. ÚS 129/2004, III. ÚS 30/2010, IV. ÚS 186/2010, I. ÚS 20/2011, I. ÚS 311/2011, I. ÚS 239/2014, I. ÚS 279/2014, II. ÚS 35/2014, II. ÚS 194/2014, III. ÚS 62/2014, III. ÚS 63/2014, III. ÚS 380/2014, IV. ÚS 50/2014, IV. ÚS 189/2014, IV. ÚS 212/2014).

Pokiaľ ide o argument sťažovateľky týkajúci sa rozhodovacej praxe ústavného súdu v obdobných veciach (prieskum rozhodnutia všeobecných súdov o námietke zaujatosti), tak III. senát ústavného súdu konštatuje, že v doterajšej judikatúre ústavného súdu v tejto otázke prevažuje práve v tomto rozhodnutí uplatnený právny názor. Sťažovateľka vo svojich sťažnostiach poukazovala na konkrétne rozhodnutia ústavného súdu, ktoré sú skôr výnimkou z uvedenej ustálenej praxe ústavného súdu. Navyše, aplikovaný právny prístup má oporu aj v rozhodovacej praxi ESLP, ktorý v súvislosti s namietaným porušením práva

podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v konaniach o námietkach zaujatosti sudcov konštatoval, že takéto konanie, nezávislé na konaní, v ktorom bola takéto námietka uplatnená, sa netýka oprávnenosti trestného obvinenia alebo civilných práv a záväzkov v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru, preto je tento článok na takéto konania (o námietke zaujatosti, pozn.) neaplikovateľný (pozri Ovcharenko proti Ukrajine, rozhodnutie z 20. 10. 2009, č. 26362/02, tiež Mianowicz proti Nemecku, čiastočné rozhodnutie z 19. 5. 2009, č. 37111/04).

Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že predpokladom na záver o porušení základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je také porušenie, ktoré nie je napraviteľné alebo odstrániteľné činnosťou všeobecného súdu pred začatím konania alebo v konaní vo veci samej, resp. ktoré nemožno napraviť procesnými prostriedkami, ktoré sú obsiahnuté v Občianskom súdnom poriadku (m. m. I. ÚS 148/03, III. ÚS 355/05, II. ÚS 307/06).

Aj z ďalšej judikatúry ústavného súdu (napr. I. ÚS 79/03, I. ÚS 236/03), obdobne ako z judikatúry ESĽP (napr. Komanický c. Slovenská republika, rozsudok zo 4. 6. 2002), vyplýva, že ústavný súd a ESĽP overujú, či konanie posudzované ako celok bolo spravodlivé v zmysle čl. 46 až čl. 50 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd pridržiavajúc sa tejto línie svojej stabilnej judikatúry, ako aj opierajúc svoje závery o rozhodovaciu prax ESĽP nezistil v obsahu týchto sťažností žiadnu skutočnosť alebo dôvod na to, aby sa v danej veci odchýlil od tohto právneho názoru, a preto uvedené sťažnosti, predmetom ktorých bolo namietané porušenie označených práv sťažovateľky napadnutými uzneseniami krajského súdu, odmietol z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

**P o u č e n i e :** Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. júna 2015